

Sygnatura akt VI Ka 529/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **5 grudnia 2014** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Trzeja-Wagner

Sędziowie SSO Kazimierz Cieślukowski

SSR del. Małgorzata Peteja-Żak (spr.)

Protokolant Sylwia Sitarz

przy udziale Krystyny Marchewki

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2014 r.

sprawy **K. T.** ur. (...) w K.

syna J. i G.

oskarżonego z art. 278§1 kk, art. 279§1 kk, art. 279§1 kk w zw. z art. 12 kk, art. 288§1 kk, art. 13§2 kk w zw. z art. 279§1 kk, art. 291§1 kk, art. 279§1 kk i art. 288§1 kk przy zast. art. 11§2 kk, art. 279§1 kk i art. 288§1 kk przy zast. art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk, art. 289§1 i 2 kk i art. 288§1 kk przy zast. art. 11§2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 10 marca 2014 r. sygnatura akt II K 783/13

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) w punkcie 7 z kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, a opisanego w punkcie XXXVII eliminuje art. 289 § 1 kk i ustala, że oskarżonemu przypisano czyn z art. 289 § 2 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,

b) w punkcie 8 eliminuje z podstawy wymierzenia kary łącznej art. 85 kk,

c) w punkcie 9 ustala, że:

- obowiązek naprawienia szkody na rzecz (...) sp. z o.o. wynosi 16.430,24 zł (szesnaście tysięcy czterysta trzydzieści złotych i dwadzieścia cztery grosze) i zobowiązuje oskarżonego do solidarnego naprawienia szkody z M. G. i R. Z.,

- obowiązek naprawienia szkody na rzecz R. R. wynosi 7.350 zł (siedem tysięcy trzysta pięćdziesiąt złotych) i zobowiązuje oskarżonego do solidarnego naprawienia szkody z M. G., R. Z. i K. Z.,

- obowiązek naprawienia szkody na rzecz firmy (...) sp. z o.o. wynosi 2.000 zł (dwa tysiące złotych) i zobowiązuje oskarżonego do solidarnego naprawienia szkody z R. Z. i J. G.;

2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 529/14

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 5 grudnia 2014r.

Sąd Rejonowy w Zabrze wyrokiem z dnia 10 marca 2014r., w sprawie o sygn. II K 783/13, uznał oskarżonego K. T. za winnego popełnienia ośmiu czynów opisanych w pkt I, IV, VI, VIII, XVII, XXIV, XXXV i XXXVIII aktu oskarżenia, z których każdy wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 278 § 1 kk, przy przyjęciu, iż stanowią one ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 kk i za to na mocy art. 278 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzył oskarżonemu jedną karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Nadto Sąd Rejonowy uznał oskarżonego za winnego popełnienia dziewiętnastu czynów opisanych w pkt V, VII, IX, XI, XII, XIV, XV, XVI, XVIII, XX, XXI, XXII, XXV, XXVI, XXVIII, XXIX, XXXI, XXXII, XXXIII aktu oskarżenia, wyczerpujących znamiona przestępstwa z art. 279 § 1 kk, art. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i przestępstwa z art. 13 § 2 kk w zw. z art. 279 § 1 kk, przy przyjęciu, iż stanowią one ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 kk i za to na mocy art. 279 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzył oskarżonemu jedną karę 3 lat pozbawienia wolności.

W pkt 3 oskarżonego uznano za winnego popełnienia dwóch czynów opisanych w pkt II i X aktu oskarżenia, z których każdy wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 279 § 1 kk, przy przyjęciu, iż stanowią one ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 kk i za to na mocy art. 279 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzył oskarżonemu jedną karę 1 roku pozbawienia wolności.

Sąd Rejonowy ponadto uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt XXIII aktu oskarżenia, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 278 § 1 kk i za to na mocy tego przepisu wymierzył oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności.

K. T. uznano także za winnego popełnienia dwóch czynów opisanych w pkt XIX i XXX aktu oskarżenia, z których każdy wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 291 § 1 kk, przy przyjęciu, iż stanowią one ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 kk i za to na mocy art. 291 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzono oskarżonemu jedną karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Nadto w pkt 6 oskarżonego uznano za winnego popełnienia dwóch czynów opisanych w pkt XXVII i XXXVI aktu oskarżenia, wyczerpujących znamiona przestępstwa z art. 279 § 1 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz przestępstwa z art. 279 § 1 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk, przy przyjęciu, iż stanowią one ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 kk i za to na mocy art. 279 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 91 § 1 kk wymierzył oskarżonemu jedną karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Rejonowy uznał także oskarżonego w pkt 7 za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt XXXVII aktu oskarżenia, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 289 § 1 i 2 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na mocy art. 289 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności.

Na mocy art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w zw. z art. 91 § 2 kk Sąd w pkt 8 połączył wszystkie kary jednostkowe pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonemu karę łączną 3 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności, na której poczet zaliczył po

myśli przepisu art. 63 § 1 kk okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 14 grudnia 2011r. do dnia 22 czerwca 2012r.

W pkt 9 na mocy art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych: (...) sp. z o. o. kwoty 21.729,68 złotych, R. R. kwoty 30.000 złotych, firmy (...) Sp. z o. o. kwoty 2.000 złotych.

Na mocy art. 62 § 2 kpw w zw. z art. 5 § 1 pkt 4 kpw umorzył postępowanie o czyny opisane w pkt III, XIII i XXXIV aktu oskarżenia.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adw. Z. D. kwotę 929,88 złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu oraz zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Powyższy wyrok zaskarżony został przez Prokuratora Rejonowego w części dot. rozstrzygnięcia zawartego w pkt 8, w którym orzeczono karę łączną wobec oskarżonego.

Skarżący wyrokowi temu zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 85 kk poprzez niezasadne zastosowanie wymienionego przepisu ustawy karnej.

W oparciu o tak sformułowany zarzut wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez eliminację spośród podstaw prawnych wymienionych w pkt 8 zaskarżonego orzeczenia art. 85 kk.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie, jednak kontrola odwoławcza przeprowadzonego przez Sąd I instancji postępowania dowodowego, zaskarżonego orzeczenia, jego uzasadnienia oraz analiza treści środka odwoławczego skutkować musiała nadto zmianą zaskarżonego wyroku poprzez eliminację z kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 7 orzeczenia, a opisanego w pkt XXXVII aktu oskarżenia, art. 289 § 1 kk i ustalenie, że oskarżonemu przypisano czyn z art. 289 § 2 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, a także zmianą pkt 9 orzeczenia w zakresie orzeczonych wysokości obowiązków naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych i sposobów jej naprawienia.

Trzeba zatem na wstępie podkreślić, iż Sąd Rejonowy wydając wyrok w trybie art. 387 § 2 kpk, odbierając od oskarżonego wyjaśnienia, a także ujawniając pozostały zgromadzony materiał dowodowy przedsięwziął niezbędne i odpowiednie czynności celem wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności w sprawie. Zgromadzone dowody poddał wnikliwej analizie, a w motywach zaskarżonego orzeczenia ustosunkował się do każdego z przeprowadzonych dowodów. Wyjaśnił, którym dowodom dał wiarę i dlaczego, a także które okoliczności sprawy można na ich podstawie uznać za udowodnione. Przedstawiona przez Sąd I instancji analiza dowodów w pełni zasługiwała na uwzględnienie. Była ona spójna i uwzględniała zasady doświadczenia życiowego, w tym zawodowego. Zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego odpowiadała prawidłowości logicznego rozumowania, nadto analiza ta nie wykraczała poza ramy swobodnej oceny dowodów. Sąd I instancji w sposób poprawny zatem przyjął w świetle prawidłowo poczynionych ustaleń faktycznych, iż oskarżony, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, w różnych konfiguracjach osobowych, na przestrzeni czasu od kwietnia do grudnia 2011r. dopuścił się szeregu przestępstw przeciwko mieniu, w tym wielu z nich w warunkach ciągu przestępstw, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w sposób dobrze zorganizowany, w porze nocnej, działając na szkodę wielu pokrzywdzonych. Opierając się na wyjaśnieniach samego oskarżonego, wyjaśnieniach współsprawców, a także na zeznaniach szeregu świadków – pokrzywdzonych przestępstwami, w powiązaniu oczywiście z innymi dowodami w postaci protokołów przeszukań, oględzin, eksperymentów procesowych, pokwitowań odbioru rzeczy, w sposób nie budzący wątpliwości przypisano sprawstwo i winę oskarżonego za wszystkie czyny, kwalifikując je w większości z art. 279 § 1 kk (w zbiegu także z art. 288 § 1 kk), z art. 278 § 1 kk, art. 291 § 1 kk, ale także i błędnie, w ślad za aktem oskarżenia, w pkt XXXVII, z art. 289 § 1 i 2 i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. Sąd

Rejonowy prawidłowo ustalił w oparciu o zgromadzone dowody, iż oskarżony, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, wykorzystując wcześniej zabrane w wyniku kradzieży z włamaniem do pomieszczenia biurowego firmy (...) Sp. z o. o. kluczyki, pokonał zabezpieczenie przed użyciem pojazdu F. (...), a następnie samochód ten zabrał w celu krótkotrwałego użycia, porzucając go w stanie uszkodzonym (powodując uszkodzenie stacyjki, wyrwanie kolumny kierowniczej i wybicie 4 szyb) oraz w takich okolicznościach, że zachodziło niebezpieczeństwo jego utraty i dalszego uszkodzenia. Pomimo tak poczynionych ustaleń faktycznych Sąd I instancji przypisał oskarżonemu popełnienie czynu z art. 289 § 1 i 2 kk w zbiegu z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, miast zakwalifikowania występku z art. 289 § 2 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. W istocie przepis art. 289 § 2 kk opisuje cztery odmiany typu kwalifikowanego – pierwszą, polegającą na zaborze cudzego pojazdu mechanicznego w celu krótkotrwałego użycia, który zostaje poprzedzony pokonaniem przez sprawcę zabezpieczenia pojazdu przed jego użyciem przez osobę nieupoważnioną, drugą, polegającą na zaborze cudzego pojazdu mechanicznego stanowiącego mienie znacznej wartości, w celu krótkotrwałego użycia, trzecią, przyjmującą postać zaboru cudzego pojazdu mechanicznego w celu krótkotrwałego użycia i porzuceniu pojazdu w stanie uszkodzonym i czwartą, polegającą na zaborze cudzego pojazdu mechanicznego w celu krótkotrwałego użycia oraz porzuceniu tego pojazdu w stanie nieuszkodzonym, lecz w takich okolicznościach, że zachodzi niebezpieczeństwo utraty lub uszkodzenia pojazdu albo jego części lub zawartości. Niewątpliwie zatem w niniejszej sprawie zachowanie oskarżonego, polegające na dokonaniu zaboru w celu krótkotrwałego użycia pojazdu należącego do spółki w opisany wyżej sposób, a następnie jego porzucenie w stanie znacznego uszkodzenia, w okolicznościach opisanych wyżej, stanowiło realizację pierwszej, trzeciej i czwartej odmiany typu kwalifikowanego, a tym samym oznaczało zrealizowanie przez sprawcę znamion jednego przestępstwa typu kwalifikowanego, określonego w art. 289 § 2 kk, nadto pozostającego w zbiegu z art. 288 § 1 kk z uwagi na umyślne uszkodzenie pojazdu przez sprawcę zaboru, które nie było przecież związane jedynie z przełamaniem zabezpieczeń (por. uchwałę SN z dnia 12 IX 1973r., VI KZP 32/73, OSNKW 1973, nr 12, poz. 153, Kulik, Przestępstwo..., s. 257-258).

Mając na uwadze powyższe, w pkt 7 zaskarżonego wyroku z kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, a opisanego w pkt XXXVII, wyeliminowano art. 289 § 1 kk, ustalając, że oskarżonemu przypisano czyn z art. 289 § 2 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Przechodząc do ustosunkowania się do podniesionego przez skarżącego zarzutu obrazy prawa materialnego, należy podkreślić, iż Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zakwestionowania zarówno orzeczonych wobec oskarżonego kar jednostkowych pozbawienia wolności, jak i kary łącznej. Sąd Rejonowy właściwie ustalił stopień zawinienia oskarżonego i wymierzył mu kary adekwatne do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynów, według swojego uznania i w granicach przewidzianych przez ustawę. W pisemnych motywach uzasadnienia zaskarżonego wyroku w sposób obszerny i szczegółowy uwzględnił całokształt okoliczności mający wpływ na wymiar kary, biorąc pod uwagę wszystkie dyrektywy jej orzekania. Kary wymierzone oskarżonemu zatem w sposób należyty spełniają swe cele zapobiegawcze i wychowawcze, wypełniając wymogi prewencji ogólnej i w zakresie społecznego oddziaływania. W szczególności Sąd orzekający uwzględnił przy wymiarze kar takie okoliczności jak prezentowaną przez oskarżonego postawę w toku procesu, jego przyznanie się do winy i wyrażenie skruchy i żalu, z drugiej zaś strony rolę pełnioną przez oskarżonego w inkryminowanych, wielu zdarzeniach, przemyślany sposób działania, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, przy uzgodnieniu ról, wielkość wyrządzonej szkody oraz ilość osób pokrzywdzonych, co zostało szczegółowo przeanalizowane przez Sąd orzekający, który trafnie uznał, iż orzeczone kary są adekwatne do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości, a nadto spełnią swe cele w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej. Sąd meriti prawidłowo ustalił, że stopień społecznej szkodliwości czynów jest wysoki, czemu dał czytelny wyraz w rozważaniach zawartych w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

W ocenie Sądu Okręgowego zatem kary wymierzone oskarżonemu za przypisane mu czyny są karami, których wymiar uwzględnia wysoki stopień zawinienia oskarżonego i społecznej szkodliwości popełnionych przestępstw.

Sąd Rejonowy zasadnie także orzekając o karze łącznej miał na względzie związek przedmiotowy, jak i podmiotowy pomiędzy popełnionymi przez oskarżonego przestępstwami. Czyny przypisane oskarżonemu popełnione zostały na przestrzeni ośmiu miesięcy, na szkodę różnych pokrzywdzonych, godząc w mienie. Zważywszy na ilość popełnionych czynów oraz wysokość wyrządzonej szkody, nie sposób przyjąć, by kara łączna orzeczona przy zastosowaniu

zasady pełnej absorpcji oddawała ładunek zawartego w nich bezprawia, co słusznie uprawniało Sąd Rejonowy do zastosowania zasady asperacji. Wymierzona oskarżonemu zatem kara stanowi niejako syntetyczną, całościową ocenę jego zachowań, będąc właściwą i celową z punktu widzenia prewencyjnego reakcją na popełnione czyny, z drugiej zaś strony gwarantującą racjonalną politykę karania w stosunku do sprawcy wielu, w tym pozostających w realnym zbiegu, przestępstw.

Ma rację natomiast skarżący gdy wywodzi w swoim środku odwoławczym, iż Sąd Rejonowy w pkt 8 zaskarżonego orzeczenia, wymierzając oskarżonemu karę łączną za przestępstwa oraz ciągi przestępstw, popełnione w warunkach określonych w art. 85 kk, w sposób błędny wskazał podstawę tego orzeczenia, przepis bowiem art. 91 § 2 kk w takiej sytuacji stanowi samodzielną podstawę orzeczenia o karze łącznej.

Stosownie do treści art. 91 § 2 kk, jeżeli sprawca w warunkach określonych w art. 85 kk popełnia dwa lub więcej ciągów przestępstw określonych w § 1 lub ciąg przestępstw oraz inne przestępstwo, Sąd orzeka karę łączną, stosując odpowiednio przepisy rozdziału IX, w tym art. 86 § 1 kk, który określa granice i wymiar kary łącznej. Podzielając zatem w pełni wywody apelującego, nadto zważywszy, iż jedynie na skutek zwykłej omyłki Sądu orzekającego doszło do powyższego uchybienia, na co wskazuje lektura uzasadnienia wyroku, Sąd odwoławczy w pkt 8 orzeczenia wyeliminował z podstawy wymierzenia kary łącznej art. 85 kk.

Oskarżony składając wniosek o dobrowolne poddanie się karze bez przeprowadzania postępowania dowodowego wniósł także o orzeczenie wobec niego obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwami na rzecz tych pokrzywdzonych, którzy złożyli stosowny wniosek w tym przedmiocie.

Jest faktem, iż taki wniosek w toku postępowania przygotowawczego złożyli (...) Sp. z o. o., następnie podtrzymując go i weryfikując wysokość wyrządzonej szkody za pośrednictwem swojego pełnomocnika. Po wstępnym oszacowaniu wysokości wyrządzonej szkody w następstwie zdarzenia z nocy z 4/5 grudnia 2011r. (czyn objęty zarzutem w pkt XXXVI aktu oskarżenia), wartość tę zweryfikowano na łączną kwotę 28.373,03 złotych (na co składały się określone sumy stanowiące wartość rzeczy skradzionych oraz wartość dokonanych zniszczeń – k. 409), następnie zaś w toku postępowania przygotowawczego, na skutek zatrzymywania kolejnych sprawców włamania oraz częściowego odbioru odzyskanego mienia przez współników spółki, szkoda ta ostatecznie została wyceniona na kwotę 21.729,68 złotych (pismo prezesa spółki k. 5066). Nie zauważył jednak Sąd orzekający, iż wskazana wysokość wyrządzonej szkody, po potrąceniu wartości przedmiotów odzyskanych, została przez reprezentanta pokrzywdzonej podana łącznie jako strata poniesiona przez spółkę na skutek dwóch zdarzeń przestępnych, a to dwóch kradzieży z włamaniem do pomieszczeń firmy (...), mających miejsce w nocy z 29/30 listopada 2011r. i w nocy z 4/5 grudnia 2011r., w pierwszym zaś z tych przestępstw oskarżony nie brał udziału. Analiza materiałów zgromadzonych w sprawie dowodzi, iż współnicy w toku postępowania przygotowawczego kwitowali odbiór poszczególnych, odzyskanych rzeczy w postaci sprzętu komputerowego, jak również określonego sprzętu i narzędzi (k. 361, 405, 408, 427, 4624-4625, 4681-4682, 4703-4704, 4776), nie odzyskali jednak w ogóle mienia przywłaszczonego w następstwie pierwszego zdarzenia z końca listopada 2011r., wycenionego łącznie na kwotę 5.299,44 złotych (k. 409). Z uwagi na powyższe, wysokość szkody odniesionej przez pokrzywdzoną spółkę w następstwie zdarzenia przypisanego oskarżonemu wyniosła 16.430,24 złotych (co stanowi różnicę wskazanej przez prezesa spółki kwoty łącznej 21.729,68 złotych i kwoty wyrządzonej szkody w wyniku pierwszego ze zdarzeń).

Odnosnie drugiego z pokrzywdzonych – R. R., wniósł on o naprawienie wobec niego szkody wyrządzonej w następstwie trzech kradzieży z włamaniem do należących do niego pomieszczeń, a mających miejsce w dniach 31 października – 2 listopada 2011r., 4 – 5 listopada 2011r. i 9 – 11 listopada 2011r., wyceniając łącznie wyrządzoną mu przestępstwami szkodę na kwotę 30.000 złotych. Również i w tym przypadku oskarżonemu przypisano jedynie udział w zdarzeniu w nocy z 4/5 listopada 2011r. (zarzut XXIX aktu oskarżenia), podczas którego z pomieszczeń gospodarczych zabrano mienie o wartości 8.000 złotych (taczkę, wózek dwukołowy i złom metali kolorowych), z czego pierwsze dwie rzeczy o wartości 650 złotych zostały odzyskane przez pokrzywdzonego. Mając na uwadze powyższe ustalenia, wartość szkody wyrządzonej, a nie naprawionej tym przestępstwem wyniosła 7.350 złotych.

Trzecia z pokrzywdzonych - (...) Sp. z o. o. na skutek kradzieży w październiku 2011r. (zarzut XXIII aktu oskarżenia) poniosła szkodę w wysokości 2.000 złotych.

We wszystkich powyższych wypadkach, niezależnie od konieczności dokonania określonych zmian w oznaczeniu wysokości szkody, należało także ustalić w pkt 9 zaskarżonego wyroku, iż obowiązek naprawienia szkody na rzecz wskazanych tak podmiotów jest wobec oskarżonego solidarny wraz z innymi współsprawcami, skazanymi już prawomocnie odrębnymi wyrokami za ten sam czyn i zobowiązanymi do naprawienia wyrządzonych szkód. I tak: na rzecz (...) Sp. z o. o. oskarżony jest zobowiązany do solidarnego naprawienia szkody z M. G. i R. Z., na rzecz R. R. oskarżony jest zobowiązany do solidarnego naprawienia szkody z M. G., R. Z. i K. Z., a na rzecz firmy (...) Sp. z o. o. oskarżony jest zobowiązany do solidarnego naprawienia szkody z R. Z. i J. G..

Z naprowadzonych wyżej względów Sąd Okręgowy, poza dokonanymi i omówionymi wyżej zmianami orzeczenia, nie znajdując innych uchybień, w szczególności tych, które podlegają uwzględnieniu niezależnie od kierunku i granic wniesionego środka odwoławczego, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, zwalniając nadto oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych postępowania odwoławczego i obciążając wydatkami Skarb Państwa.